

SZÁM.

al, még
főösle-
híveim
hírét ne
tyákkal
tt soru,
Több

i insé-

-mézzel
gyében,
-adomá-
mibe jó
fogtok
eskákat,
avalyák
Mentsük
tők!

ászló és
bazar jö-
50 kr..
e 1 frt.,
., Ferch
na 1 frt.
es ada-
bácsi.

hez.

lik. Tisz-
őfzetőt,
zivesked-
gújítani.
nakadást

a :

40 kr.

80 „

60 „

küldésére
ok hasz-
atalához :
henaem-

vatala.

naem-épület.
pesten.

TÁNCZOS VICZA. (Lásd a 192. lapon.)

XLII. kötet, 12. szám. Ára negyedévre 1 frt 40 kr. Egyes szám ára 12 kr. 1892. márczius 20-án.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

PUTNEY VÁRA KEDVENCZE.

(Elbeszélés képekkel.)

A »Sastoll« és az »Ezüst barlang« szerzőjétől.

(Folytatás.)

KAPITÁNY is ezt kérdezte és ezen a nyomon kutatott. Katicza maga nem bírta volna kinyitni a kaput. Tehát a kapunak okvetlenül nyitva köllött lenni. Erről pedig az öröknek tudniok kell.

Tudtak is. Most már eszökbe jutott, hogy még az este fütyöt hallottak kívülről és ismerős hang is szólt onnan. Egyik szomszéd gazda-ember járt ott és azzal jött, hogy fontos hirt akar közölni. Kimentek hozzá s azt mondta el, hogy vigyázzanak a várban, mert vörös-bőrűek ólálkodnak a környéken. Nevettek rá, mert ezt már tudták. A gazda pedig, miután elmondta a mondani valóját, sietve ment haza. Az egész beszélgetés csak néhány perczig tartott és ez idő alatt, az igaz, a kapu nyitva volt. De hát veszélyre nem gondolhattak, mikor a kapun kívül jó barát álldogál.

— Azért mégis szabály ellen volt, hogy a kapu csak egy pillanatig is nyitva maradt sötét este idején! szólt a kapitány szigoruan. Ellenség most nem jött ugyan be, de az kétségtelen, hogy a kis leány akkor osont ki, gyermek-ésszel bele rohanva a veszedelembé.

Máskor nem aggódtak volna olyan nagyon kis kedvenczök miatt; ámbár ha nem is vörös-bőrű indiánusok, de négy-lábu ragadozó vadak mindig voltak a környéken. Ámde ezektől a véletlen

megóvhatta, az utat Katicza jól ismerte és elérhetett volna a folyóig. Már ott persze keresztül nem juthatott, mert az erős sodru vizen nem bír keresztül evezni; ha megpróbálja, elragadja a víz, biztosan szerencsétlenül jár. Ennél azonban most sokkal nagyobb veszedelem az, hogy vörös-bőrűek ólálkodnak a környéken. Ha ezek a kezökbe keritik a fehér leánykát, vége szegénynek. Vagy megölik, vagy elhurcolják. És ha ez történt, akkor ez Tamásnak, de az egész vár-örségnek is lelki ismeretét fogja terhelni.

Érezték ezt mindnyájan, annál inkább, mert mind a hányan úgy szerették a kicsikét, mintha tulajdon édes leánykájok lett volna. Mert nem olyan fiatal, hetyke katonák voltak ezek itt, hanem már éltebb, sokat próbált, tapasztalt férfiak, hogy okosan, megfontoltan tudjanak cselekedni ezen a veszedelmes, vad vidéken.

A kapitányuk nagyon jól tudta, hogy fölösleges volna itt a sok dorgálás, prédikálás; inkább azt várják tőle, hogy annak mondja meg a módját, miképen jussanak Katiczának a nyomára. Azért tehát így szólt:

— Nem tehetünk egyebet, mint hogy keressük. Mivel ellenség ólálkodik a környéken, a várat nem hagyhatjuk jó örség nélkül, tehát sokan nem indulhatnak a kis leány keresésére. De elég is, ha kettő indul. Az egyik menjen György gazda tanyája felé. Hátha a kicsike ezen az uton bolyong és talán éppen a folyónál akadt meg. A Gondviselés megóvhatta, hogy még nem esett a vadak kezébe.

Ezen az úton Tamás kutatgasson. De meglehet, hogy már elfogták a vadak. Akk bizonyosan viszik is már a maguk tanyája felé. Egy másik közületek tehát az indiánok tanyája felé induljon. Aki nyomra talál, sietve jelentse, hogy aztán nagyobb erővel induljunk megmentésére, ha szükséges.

Ennél jobbat egyikök sem tudott. Tamás örült, hogy ő mehet kis kedvence keresésére; bizott is magában, hogy erre senki sem alkalmasabb. A másik utra is rögtön akadt vállalkozó, még pedig egyike az éjjel őrségen volt katonáknak, aki ugy gondolkozott, hogy az ő hibájából osont ki Katicza, tehát most csak kötelességet teljesít, ha ő fárad a keresésében.

Mind a ketten jól fölfegyverkeztek és egy kis reggeli falatozás után utra keltek. Tudták, hogy veszedelembé, fáradságra indulnak, de csak oly nyugodtan indultak, mint a városi ember holmi kis sétára. Pedig nekik hatalmas sétára kellett magukat elszánniok. Meglehet, hogy egész nap nem lesz pihenőjük és mindig készen köll lenniök, hogy a vérszomjas ellenséggel találkoznak. De erre készen is voltak. Naphosszat az erdőt járni, kétlábú és négylábú ellenségre figyelni, nagyon megszokott dolog volt náluk.

Tamás szapora léptekkel haladt az erdei ösvényen, mialatt elégedetlenül dörmögött magában:

— Soha sem fogok a szemébe nézhetni György barátomnak, ha valami baja esik ennek az aranyos kicsikének. Én leszek az oka, egyedül én. Micsoda haszontalan gézengúz voltam is, hogy

kicsaltam hazulról szegénykét . . . vagy legalább engedtem volna, hogy idején haza menjen, mikor az apja ugys mondta, hogy most nem ereszti hozzánk. A kedves kicsike mennyivel jobb nálamnál . . . még álmából is fölkel, hogy édes anyjának engedelmeskedjék. És most talán már azoknak az embertelen vörös-bőrűeknek a kezében van! De hiszen! Ha megtudom, hogy csak a haja-szálat is megörbítették: jaj akkor minden vörös-bőrű ficzónak, aki élembe kerül! Nem kegyelmezek többé egynek sem!

De ha azt hinnétek, hogy mikor az elégedetlen Tamás így mérgeződött, akkor aztán csak ugy vaktában rohant előre az erdőben, nagyon csalódnátok. Bár mennyire busult és mérgeződött, azért csak oly óvatos megfontolással haladt előre, mintha semmi kellemetlen gondolat se bántaná. Für! zó szemmel nézett jobbra-balra, sokszor meg-megfordult és hátra is tekintgetett, közben pedig minduntalan föl a fákra is. Ha vörös-bőrűek vannak közel, nem tudhatni, honnan következhetik be nagy hirtelen valami veszedelem. És nemcsak nézegetett, hanem fülelt is, hogy a legkisebb gyanus nesz se kerülhesse el a figyelmét. E mellett pedig ő maga oly zajtalanul lépegetett, hogy három ölnyire már nem hallatszott a lába dobogása. Ezt a fehérék eltanulták a vadaktól, mert ezzel legjobban lehetett elkerülni vagy viszont meglepni az ellenséget.

Már jó ideig haladt így, mikor egyszerre csak nagyot ugrott és a legközelebb álló vastag fa mögé húzódott meg. A puskáját két kézre fogta, lövésre ké-

szen. Nyilván látott, hallott valamit, ami arra intette, hogy veszedelem van közel.

Látni még nem lehetett semmit. Halani sem igen hallott volna ott más ember valamit. De a tapasztalt öreg katona mégis jól hallott. Olyan csekélyke nesz volt az ottan, mint amikor vörös-bőrü indiánus lopózik zajtalanul előre.

Néhány másod-perczig állt ott a fa mögött, aztán óvatosan előre hajolva, kémlelődött. A nesz most még tisztábban hallatszott és mindinkább közeledett. De Tamás, miután még vagy félperczig figyelt, nyugodtan előlépett a fa mögül.

— Ez nem lehet vörös-bőrü, nagyon vigyázatlanul lépeget. Az ilyentől nincs mit tartani.

Puskáját mégis készen tartotta. De mindjárt a vállára is csapta, mikor megpillantotta, hogy kivel találkozott.

Amit Tamás megpillantott, az csak egy nagy szürke farkas volt. Másnak ez talán nem lett volna *csak*, inkább meg is ijedt volna tőle; de a tapasztalt, bátor vadász megvetőleg szólt:

— No, rád most nem vesztegetem a puska-poromat. Pusztulj előlem!

És kilépvé a fa mögül, nyugodtan megindult. A farkas pedig hirtelen megfordult és ijedten elosont a bokrok közé. Máskor Tamás bizonyosan lelőtte volna, már csak azért is, hogy eggyel kevesebb legyen ebből a ragadozó fene-vadból. Most azonban arra gondolt, hogy veszedelmesebb ellenséggel találkozhatnak, jobb ha készen tartja a töltést.

Fürkészve, kutatva folytatta utját. Egyszerre szinte örvendezve kiáltott fel.

— Itt járt . . . itt van a lába nyoma!

Homokos helyen volt, tisztán látszott a Katicza cipőcskéjének a nyoma. Az már tehát bizonyos, hogy erre felé indult, haza iparkodott. De egyszerre úgy fordult a lábnyom, hogy semmi kétség sem lehetett, hogy Katicza letért az utról, bement a bokrok és fák közé. Miért ment be? Talán elfáradt és lepihent a fübe? De ennek nem látszott sehol nyoma. Tamás nagy darabon össze kutatta az erdőt, de ott a gyöpös talajon semmi nyomot sem találhatott. Vissza tért tehát az utra. És alig haladt száz lépésnyire, már megint látta a kis cipő nyomát. Tehát a kis leány csak egyet kanyarodott, aztán ismét az utra tért.

— Azt már csakugyan ki nem találhatom, hogy ezt miért tette, dörmögé magában Tamás.

Csakhamar még inkább dörmöghetett, mert a nyom újra megszakadt. Itt Katicza megint betért az erdőbe. De Tamás most már okosabb volt. Ment, ment tovább egyenesen. És csakugyan, megint vagy száz lépésnyire ismét ott találta a kicsike lába nyomát.

— Már valami okának mégis köllött lenni . . . de ki tudhatná, hogy mi? Látszik, hogy mégis mindig vissza tért az utra. Így bizonyosan eljutott a folyóhoz. Talán . . . talán ott találom.

A kemény, vitéz férfinak kissé elszorult a szíve. Mert hátha nem találja ott? Ha az a szerencsétlen gyermek bele fogott a vakmerő vállalkozásba, hogy csónakba ül és át akar evezni a tulsó partra! Akkor bizonyosan elveszett, mert

az evezővel nem birhatott, az erős sodru viz elragadta.

*

Mialatt Tamás így kutatott, töprengett, a kis Katicza már csakugyan megszökölt, csak hogy nem ott, ahol szeretett volna lenni. Nagyon sajtós és váratlanul kalandok érték őt, mikor neki indult az éjjeli vándorlásnak.

Mikor a vár kapuján kiosont, legelőszőr is oldalt futott egy bokros helyre, hogy a tiszta holdvilágos éjben az örök meg ne láthassák. Nem is látták meg. Akadály nélkül mehetett tovább. Viszsa tért az utra és szapora léptekkel haladt előre. Attól nem félt, hogy eltéved, mert nagyon sokszor megjárta már ezt az utat. Az igaz, hogy még soha sem járta egyedül. Más-különbben talán szerepeget volna, hogy így egymaga indul

jön neki az éjszakának; de most ez még csak eszébe sem jutott. Csupán arra gondolt, hogy beváltsa a mamának adott szavát.

— Egy kicsit későn fogok haza érni, az igaz... máskor mindig otthon vagyok

ilyenkor... de bizonyosan várnak engem, mert megígértem, hogy haza jövök... Mamácska talán haragudni is fog és megpirongat... igaza is lesz. De majd megkérlelem... hiszen nem is egészen magam vagyok az oka... Tamás bácsi vitt el. Jaj, csak észre ne vennék, hogy elszöktem.

Eleinte ettől félt leginkább. Ha észre veszik a szökését, utána sietnek és vissza viszik, akkor nem jut ma este haza. Épp ezért szinte futva ment egy nagy darabon. De aztán már nem győzte a nagy sietséget és megint csak szépen lépkedve folytatta útját. Nem sokára új aggodalma támadt.

— Csak az a nagy viz ne állná az utamat! Ott van ugyan a csónak, de még soha sem próbáltam az evezést. No, most megpróbálom. Talán sikerül. Nem vagyok én olyan gyöngy, hogy el ne birjam

az evezőt. Ohó! Hova jutottam itt?

Azért szólt így magában, mert azt vette észre, hogy mialatt a csónakázáson elgondolkozott, letévedt az utról. Szerencsére még idején vette észre és egy kis okoskodással vissza talált az utra. Most

JULISKA SZAKÁCSNÉ. (L. a 183. lapon.)

már jobban vigyázott, hogy az ismert ösvényen maradjon. De ekkor meg más aggodalma támadt, és nem is alaptalan. Sokat hallotta ő apjától, Vilitől, Tamástól a veszedelmes vad állatokat, melyek itt kószálnak az erdőn; sőt akárhányszor hallotta is éjente üvöltésöket.

— Az a baj, hogy nincs puskám ... ha medve vagy farkas akad az utamba, mit tegyek? Oh, attól sem félek ... tudok én fára mászni! Olyan magasra fölkapaszkodom, hogy senki sem jöhet utánam.

Megint megnyugodva folytatta utját. Már nem volt nagyon messze a folyótól, midőn óvatos lépteiket hall a háta mögött. Mintha meg akarná lepni valaki.

Megállt és figyelt, aztán kérdé:

— Tamás bácsi, maga az?

Nem kapott feleletet.

— Nem lehet Tamás bácsi, mert ő felelne ... ha ő jött volna utánam, bizonyosan meg akarna fogni, ide sietne.

Ebben kétség kívül helyesen okoskodott. De hát ezzel még nem tudta, ki van ott? Mert hogy van valaki vagy valami, az bizonyos.

— Talán vörös-bőrű, gondolá s már erre a gondolatra bizony kissé megszepepent. De azután megint csak megnyugodott. Mert ha vörös-bőrű indián volna, az sem rejtőznék ő előle, mert hiszen erősebb. Ha el akarná fogni, könnyen tehetné.

— Nem lehet más, csak valami vadállat, gondolá aztán.

Most csakugyan eltalálta. Vadállat volt, mely lopva követte már jó darabon. És amint Katicza szét nézegetett, észre is vette, hogy egy bokor tövében két tüzes

szem csillog. A hold éppen eléggé világitott, hogy azt is láthassa, mint állott mozdulatlanul valami szürke állat.

És ekkor Katicza azt tette, amit sok felnőtt ember alkalmasint nem mert volna megtenni. De a kis leány tulajdonképen nem is igen latolgatta, mit tesz. Mert nem tudta, miféle jószág az, mely ott lesekedik.

— Valami nagyon hatalmas nem lehet, ha nem mer megtámadni, gondolá. De azt nem szeretem, hogy mindig a sarkamban legyen. Megállj csak!

Fölkapott egy száraz galyat a földről és hirtelen neki iramodva, nagy hadonázással rontott az ismeretlen ellenségnek, hangosan kiáltva:

— Mit akarsz, he? Kotródjál innen, mert kikapsz!

És a tüzes szemű állat ijedten megfordult, hanyatt-homlok futásnak eredt. Csakhamar hallani lehetett, hogy már messzire törtet, még mindig ijedten futva. Mert szürke farkas volt a rejtélyes uti-társ és Katicza öntudatlanul éppen a legjobbat tette, amit csak tehetett. Ez a veszedelmes fene-vad órákig követi lopva a kiszemelt áldozatát, akár állatot, akár embert, de arra gyáva, hogy szemtül-szembe megtámadja; kilesi, amíg áldozatát meglepheti, amikor ez lepihen, vagy alszik, vagy valamiképp olyan helyzetben van, hogy hirtelenében nem védheti magát. De ha valaki bátran szembe száll vele, elfut és nem igen mer vissza térni.

Katicza nagyon meg volt elégedve bátor föllépése sikerével s még egy kis darabon üldözte is az ellenséget. De aztán hirtelen vissza fordult.

— Ohó! Letértem az utról ... így még eltévedek ... vissza kell térnem az ösvényre.

Egy kis kerülővel vissza is talált és megint szaporán ballagott tovább. Nem sokára már a folyó zúgását is hallotta. Most már nem félt attól hogy eltéved. A folyó biztosan mondja, mely irányba menjen. Csakhogy éppen maga a folyó nagy akadály is volt.

— Csak a vizen keresztül jussak, akkor mindjárt otthon leszek, gondolá. Már bizony későre járhat az idő ... képzelem, milyen álmos szegény anyácskám, s mégis vár. Most már gyorsan utána köll nézmem, hol van a csónak kikötve.

Mert a csónak nem volt mindig egészen egy és ugyanazon a helyen. Aki bal partot ért vele, ott kötötte meg a legközelebb álló parti fához.

Hamarjában nem is törte Katicza azon a fejét, hogy ha megtalálja is a csónakot, miképen fog vele boldogulni. Csak sietett a folyóhoz; már látta és a nagy víz ragyogását a hold fényében, már csak néhány lépés volt tőle, mikor egyszerre csak meghökkenve állt meg. Valaki állt ott a parton. Az első pillanatban azt hitte, hogy Tamás. De a hold eléggé világosan ragyogott. A következő pillanatban Katicza már jól látta, hogy aki ott áll, az vörös-bőrű indiánus vitéz. Azt pedig jól tudta, hogy az ilyenek neki jobb nem találkozni.

Megállt tehát és tétovázott, hogy mitévő legyen. (Lásd a képet a 184—185. lapokon.)

(Folytatása következik.)

JULISKA SZAKÁCSNÉ.

(Képpel a 181. lapon.)

MÁR megvallom, hogy főzőcskét
Játszani szeretek —

Mazsola-levest főzök hát
Nektek, gyerekek!

Ez a legjobb leves. Nincs is
Hozzá fogható.

Nem tud ilyent a szakácsnénk,
Az öreg Kató.

Hát a mandola-pecsenye!
Az még csak a jó!

Tojás-fehérjéből jön rá
Czukros, tiszta hó.

Csokoládés turós csusza —
Ez csak a remek!

Be van táalva. — Ebédhez
Jertek gyermekek!

SZÁJATÁTI ÉS AZ OROSZLÁN

vagy

A NAGYRAVÁGYÓ KROKODILUS.

— Furcsa fogós história 7 képpel. —

NAP éppen delelőre járt, tehát jó melegen sütött. Már legalább ott, ahol híres Szájatáti lakott a maga atyafiságával, akik mind szemenszedett gyönyörűséges krokodilusok voltak. Valamennyi közt pedig legkülönb volt Szájatáti, aki fiatalsága mellett sem retirált meg a legvénebb száz esztendőskrokodilus elől sem.

Mondom, delelőre járt az idő, tehát kísétáltak a vízből a partra és ott a meleg homokban sütkéreztek. Kitátották a szájukat, és ha nagyon sok légy szállt a nyelvökre, bekapták és nagyot nyeltek, ámbátor nem laktak nagyon jól vele.

Pihengettek mindnyájan, csak Szájatáti izgett-mozgott.

— Ugyan maradhass már! kiáltott rá

egy öreg krokodilus. Mindig kizavarod a szememből a jó álmot.

— Bánom is én! Meg köll nézmem, micsoda furcsa nyom lát-szik itt a homokban. Ez nem a mi lábunk nyoma.

— Persze, hogy nem. Oroszlán járt itt, annak a nyoma.

— Ki az az oroszlán?

— Az állatok királya.

— A mi királyunk is?

Már ugyan miért?

— Mert a legszebb és a legerősebb.

— No már azt szeretném látni! Talán nálamnál is szebb és erősebb? Mi?

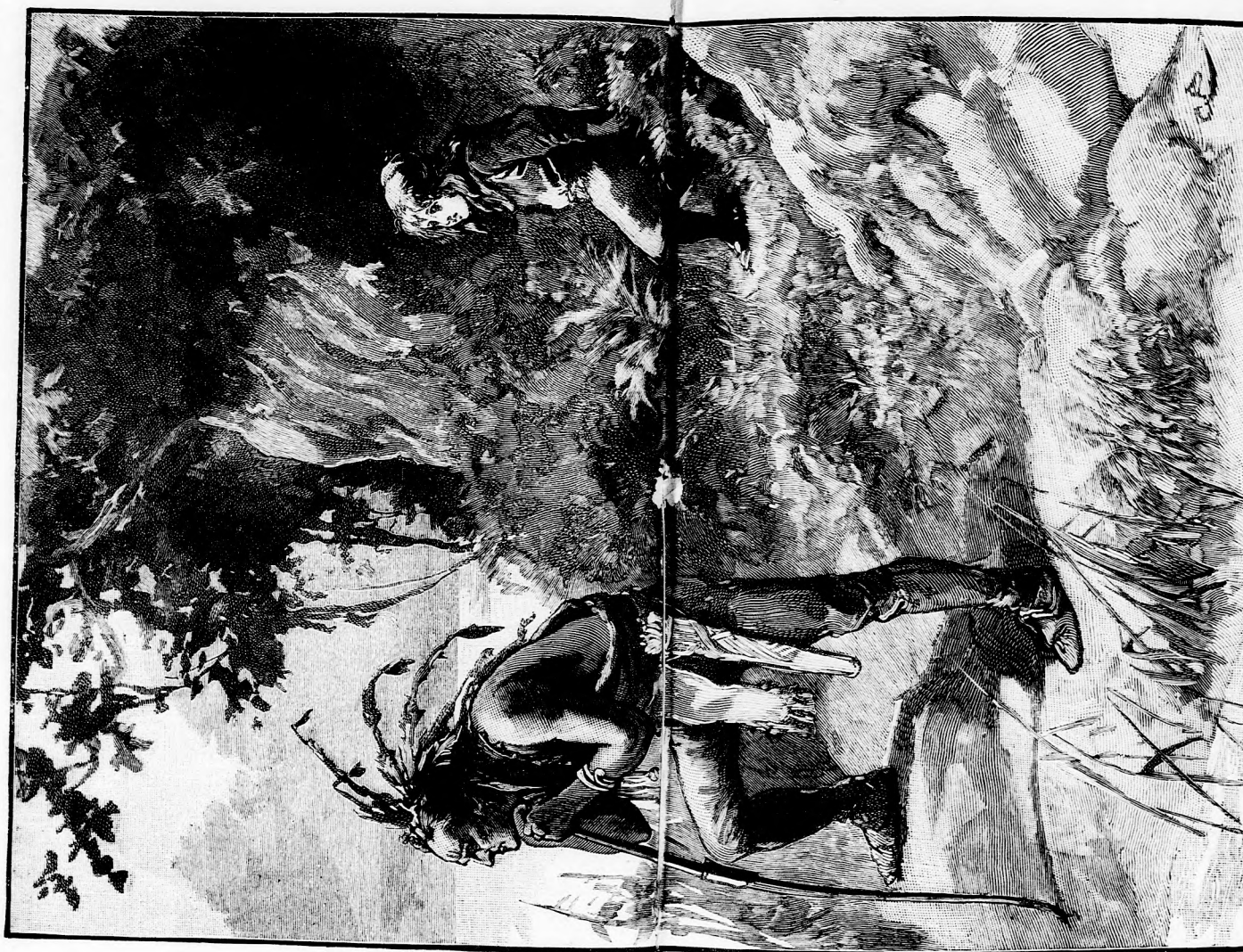
Az öreg krokodilus unta a sok kérdést és nem felelt. Szájatáti pedig nagyon kíváncsi volt; mert hát lehetséges-e az, hogy az oroszlán nálánál is szebb és erősebb légyen? Sorra felköltögette valamennyi atyjafiát s kérdezgette. Ezek pedig bosszankodva inkább vissza menekültek a vízbe. De Szájatáti persze utánok ment és hol az egyiket, hol a másikat fogta elő:

— Mit gondolsz, az a híres oroszlán csakugyan szebb és erősebb nálamnál?

— Nem tudom. Ha kíváncsi vagy rá, próbáld meg.

— Hol lakik az oroszlán?

— Amott kint a száraz homok sivatagon.

— És több lába van neki, mint nekünk? Nagyobb a szája? Erősebb a foga? Vastagabb a páncélja?

Addig-addig faggatózott, míg végre mind rá untak.

— Kidobjuk innen ezt a Szájatáti,

sem állhatott ellen, mikor mind a hányan neki gyürköztek és kikergették a partra. Ez bizony nem volt valami szép cselekedet, de Szájatáti nem vette nagyon zokon.

— Nem is bánom egy csöppet sem, hogy szabaddulok ebből az unalmas vízből. Meguntam már az örökös lubiczkolást. De majd halljátok még a híremet! Megyek és fölkeresem azt a híres oroszlánt. Megtudom, csakugyan olyan erős-e, amilyen nagy a hire? Ha pedig nem olyan: legyűröm és akkor én leszek az állatok királya. Az én!

Erre a bucsu-beszédre az egész krokodilus nemzetiség könyekre fakadt. Amiből azt lehetett volna hinni, hogy tehát sajnálják Szájatáti távozását. Pedig dehogy sajnálták. Éppen azért könyeztek, mert nem voltak szomorúak igazán. Már ez náluk így szokás. Azért van rossz hírek a krokodilus-könyeknek.

Ámde Szájatáti nem törődött vele, csak ment. Biztosan ment, mert az oroszlán lába nyoma tisztán elvezette a magas

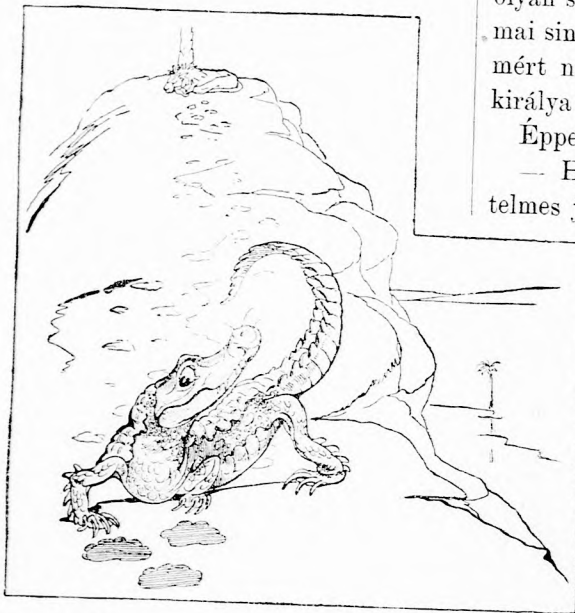
mondák az öregek. Nincs tőle békességünk.

És bár Szájatáti erős vitéz volt, még-

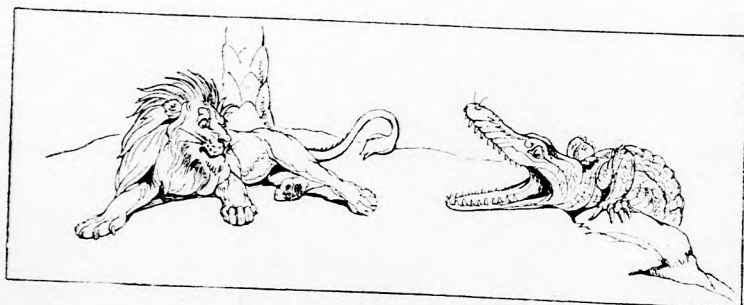
hegyre, mely a vízből meredeken emelkedett ki, de oldalról kényelmes lejtős uton lehetett a tetejére jutni. A leg-

tetejében árnyas pálmafa állt. Ott nyújtózt az oroszlán és kedvére szundikált.

Már jó messziről megpillantotta Szájatáti és, mi tagadás benne, kissé meghökkenent. Mert hát még soha sem látta az állatok királyát. Nem tudta, milyen lesz,

ha megmozdul. Hátha mégis veszedelmes így szemtől szemben találkozni vele? Inkább oldalt kanyorodott. Volt a sziklának egy kis keskeny párkánya, azon

kapaszkodott föl egészen a pálmafaig. Ott aztán óvatosan föltolta a fejét és vizsgálgatta az oroszlánt. Amint jól megnézte, neki bátorodott.

— No bizony! Hiszen úgy látom, páncélja sincs! A feje kurta, nem is lehet olyan szép nagy szája, mint nekem. Karmai sincsenek akkorák. Szeretném tudni, mért ne lehetnék inkább én az állatok királya!

Éppen ekkor ébredt föl az oroszlán.

— Hát te mit ólálkodol itt, te förtelmes jószág? kérdé megvetőleg és haragosan.

— No, csak ne oly hetykén! felelé Szájatáti. Éppen azt jöttem megnézni, csakugyan olyan szép vagy-e, hogy az állatok királya lehess.

— Oktondi! Mintha ahhoz csak szépség köllene. Takarodjál! Nincs kedvem, hogy veled fecsegyek.

És nagyot ásitott.

— Oh, azt akarod nekem megmutatni, milyen hatalmas szájad van? Ide nézz! Sokkal nagyobb szájam van nekem.

— Szájas jószág vagy, azt látom, szólt az oroszlán. De most már elkotródjál, amíg meg nem haragszom.

— Haragudjál egy kicsit, no! Szeretnélek úgy látni. Aztán olyankor bömbölni szoktál, ugy-e? Mondták nekem, mikor néha oda hallatszott hozzánk, hogy most haragszik az állatok királya. No hát halljuk!

Az oroszlán most már csakugyan nagy dühre lobbant és haragjában akkorát bödült, hogy Szájatáti majd lehanyatlott a szikla-párkányról. De megfogózott jól, nem esett le s úgy találta, hogy a nagy orditástól nem történt semmi baja.

— Na, ekkorát én nem tudok ordítani, de nem is akarok. Nincs annak

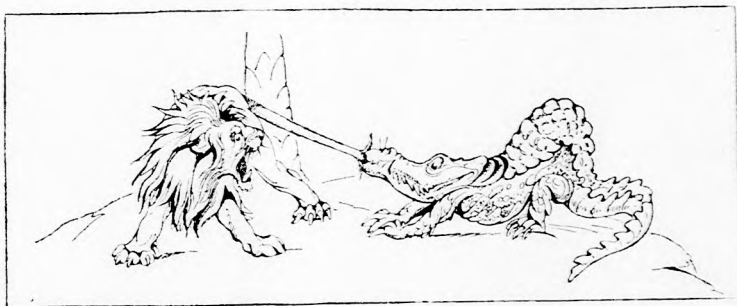
semmi haszna. Abból még nem látom, vagy-e olyan erős, hogy méltó légy a királyságra. Állj ki velem, ha mersz!

Ekkor Szájatáti már egészen felkúszott a sziklára. De az oroszlán büszkén végig nézett rajta s így szólt:

— Ilyen hitvány pocsolya-gázolóval szóba sem állok tovább. Mehetsz!

— Én mehetek, de nem akarok. És megmutatom, hogy te meg akarnál menni, de nem mehetsz, ha én nem akarom.

Az oroszlán ekkor már megvetőleg hátat fordított neki. De egyszerre csak valami nagy bajt érzett. Csakugyan nem mehetett odább, pedig akart. Mert a farka bojtját Szájatáti hirtelen megkapta és a fogai közé szorította.

Megint fölfordított az oroszlán, még sokkal rettentőbben, mint első ízben.

— Elereszted rögtön a farkam bojtját, te vakmerő gézengúz!

— Dehogyan eresztem! Ha olyan híres hatalmas király vagy, hát lássuk! Mutasd meg, mit tudsz, szabadítsd ki magad.

Meg is tette volna azt az oroszlán szívesen, de csakugyan nem tudta. Amit Szájatáti egyszer a fogai közé kapott,

azt ugyan el nem eresztette. Mért földnyire hallatszott az oroszlán dühös bömbölése, de ez nem használt semmit. Próbálta az állatok királya, hogy neki forduljon galád ellenségének és szemtől szembe rohanja meg; de nem tudott úgy megfordulni, hogy támadhasson.

— No már elég a tréfából! kiáltá újra s majdnem kérlelő hangon. Eressz, ha mondom.

— Én meg nem eresztelek, ha mon-

dom. Most már látom, hogy nem vagy olyan hatalmas, amilyen a híred. Hát most tüstént mondj le a királyságról és ismerd el, hogy én vagyok az állatok királya, te pedig hódolsz nekem.

— Ej dehogy! Az nem lehet!

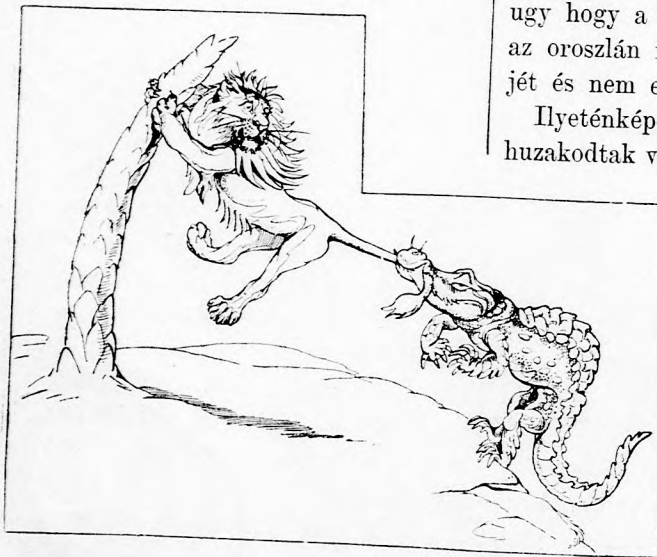
— Nem? Akkor hát menjünk. Ha nem jössz, huzlak. Egy, kettő!

— Sem egy, sem kettő. Itt maradok!

— Én pedig azt mondom, hogy nem maradsz. Lehuzlak amoda a vízbe és bele fojtalak. Azután én ülök a királyi trónra.

Már ennek fele sem volt tréfa. Az oroszlán hiába kapaszkodott meg a körmeivel, a rettentő erejű Szájatáti csak huzta. Most már mindjárt még nagyobb lesz a baj. A szegény állatkirály, mondhatom, nagyon meg volt akadva. De ekkor mentő gondolata támadt.

Éppen a pálmafa mellett vetette meg a lábát. Mikor érezte, hogy már nem bír megállni, hirtelen a fába kapaszkodott.

— Azért sem fogsz elvonszolni, te gonosz gézengűz!

Nem volt éppen királyi méltósághoz illő helyzet, mikor így bele kapaszkodott a fába; de hát szükség törvényt ront, a bajból menekülni kell, ahogy lehet.

A csökönös Szájatáti azonban nem tágitott.

— Bele fogózol? No most már világos, hogy én vagyok az erősebb. Csak tessék kapaszkodjál! Majd elereszted.

— Az ám! Várhatod.

— Nem ereszted? No, hát akkor a fát is kitepem.

Neki feszítette a két hátsó lábát a szikla szélének és teljes erejéből huzta az oroszlánt, úgy hogy ez magasan fönt lebegett a levegőben.

— Lássuk no, ki bírja jobban? szólta Szájatáti. Jössz-e már?

— Nem, csak azért sem!

Szájatáti még nagyobbat rántott rajta úgy hogy a fa is meggörbült bele. Mert az oroszlán is megfeszítette minden erejét és nem eresztette.

Ilyeténképen nem tudom én meddig huzakodtak volna még, mert hát az oroszlán sem volt gyöngelvény, a fa meg, ha kissé meghajlott is, de nem tört el. Csakhogy mégis volt egy nagy baj.

A lábaival, körmeivel csak bírta volna az oroszlán, ámde a bojtos farka nem bírta, amint az a gonosz krokodilus oly rettenetesen húzta.

mindj
gondo

Ak
De m
és igy
oroszl
tette

Oly
semmi
lepeté
hátra
lán fa
minél
annál
vissza
levegő

Utá
király
kiszab
közé
a föld
tön r
lefelé
lezuha

— Jaj! No most ... no most ....
mindjárt elszakad az én szép farkam!
gondolá rettegve az oroszlán.

Akkor pedig csuffá van téve örökre.
De meg a fájdalmat sem bírta tovább
és így — már legyen, ami lesz! — az
oroszlán egyszerre és nagy hirtelen eleresz-
tette a fát s hátra bukkott.

Oly hirtelen történt ez, hogy Szájatáti
semmikép sem volt rá elkészülve. Meg-
lepetésében, amint egyszerre maga is
hátra felé bukkant, eleresztette az orosz-
lán farkát és most már ő jajgatott. Mert
minél hatalmasabban neki volt feszülve,
annál nagyobb erővel vágódott most
vissza a szikla párkányáról, messze ki a
levegőbe.

Utána bukfenczezett eleinte az állatok
királya is, amint a fától elvágódott és
kiszabadult bojtos farkát ijedten a lábai
közé huzta. De mégis szerencséjére még
a földre pottyant. Nem birt ugyan rö-
gön megállni, hanem gurulni kezdett
lefelé a meredek szirtoldalon. Ha ott
lezuhan, bele bukik a vízbe és vége. Végső

erejét is megfeszítve kapaszkodott tehát
bele a sziklába. Bizony már csak egy
hajszálban mult, de mégis végre sikerült
megkapaszkodnia.

Mialatt odafönt ez a veszedelmes huza-
kodás folyt, lent a folyóban a krokodi-
lus familia gond és baj nélkül kedvére
lubiczkolt. Nem volt már, aki zavarja
őket. Örültek is neki mód nélkül.

— No, ha az a kiállhatatlan Szájatáti
csakugyan oda merészkedett az oroszlán-
hoz, akkor ez bizonyosan el is bánt már
vele, szólt az egyik krokodilus.

Meghiszem azt, szólt másik. Bizonyo-
san leharapta a fejét. Így már nem fog
többé hetvenkedni.

— Nagyon jól esik neki. Okosan tet-
tük, hogy kiüztük.

— Nagyon okosan. És nem is lehet
értte semmi bajunk, mert soha sem tér
többé vissza.

Éppen idáig
jutottak a ba-
rátságos be-
szelgetésben,
mikor egy fia-
tal krokodilus
fölkialtott:

— Ni, mi-
lyen furesa ma-
dár röpül ott!

Mind fölnéztek a levegőbe.

— Az ám, nagyon furesa, szólt egy
öreg. Ha bizonyosan nem tudnám, hogy
soha még krokodilus repülni nem tu-
dott, azt mondanám, hogy krokodilus
repül ott.

Ebben pedig nem tévedett volna egy
csöppet sem. Mert aki ott fönt a leve-

gőben nagy sebesen röpült lefelé, az nem volt senki más, mint Száجاتáti. Biz' ő nem a maga jószántából repült, nem is próbálta meg soha, most sem telt benne semmi gyönyörúsége. Rémulten, kábultan kavargott a levegőben. mialatt meg-

menekült el-
lenfele szépen
vissza kapaszkodott.

— Jajajaj! Végem van! Agyonütöm, összetöröm magamat, gondolá Száجاتáti halálos ijedelemmel. Oh, bár soha se hagytam volna el azt a kedves vizet! Még egy percz és végem van!

Egy percz mulva a röpülés csakugyan véget ért. De Száجاتátinak nem lett vége. Mert olyan szerencséje volt, hogy éppen a folyó közepébe pottyant, éppen az atyafisága közé. Nagyot fröccsent a víz, a krokodilus társaság ijedten menekült messzire. Száجاتáti pedig mélyen lemerült a vízbe és egy kicsit bele is szédült a nagy csapódásba. De ott a vízben ott-hon volt a maga elemében, mihamar fölocsudott és nagyot fujt.

— No, csakhogy rosszabbul nem végződött! Én ugyan többé nem megyek állatok királyának.

Lassan-lassan előjöttek az atyafiaik és körül fogták.

— Ni, hisz' ez Száجاتáti! Hát hogy kerültél vissza? Kitől tanultál meg röpülni? Mit végeztél az oroszlánnal? Talán bizony ő dobott le a magasból?

Száجاتáti nem felelt és sohasem árulta el, hogyan járt, mikor király akart lenni.

— Ha tudni akarjátok, menjetek föl. Ott fekszik az oroszlán a fa alatt.

Csakugyan ott feküdt kényelmesen.

nem is háborgatta többé senki. Száجاتáti pedig azon tul nagyon csöndes és békességes legény lett és beírte vele, hogy a vízben és a homokos parton kényelmesen éldegélhetett.

LÁZADÁS A KÁLYHÁBAN.

— Téli mese. —

A NAGY lámpás barátságosan világítja meg a jó meleg szobát. A mama az asztal mellett szorgalmasan varrogat. Pali, Miczike és a czirmos, zsámolyon ülnek a kályha körül. Palika valami szép könyvből olvas a figyelmesen hallgató Miczikének, messze országokról, hol örökös a tél s nagy sivatagokról, hol örökös a nyár; kies ligetekről, melyekben patak csörgedez és viruló növényzet gyönyörködteti a szemet-lelket; nagy tengerekről, melyek három emeletes ház magasságu hajókat hordoznak a hátukon s úgy játszanak velök s himbálják-vetik egyik oldalról a másikra, mint valami kis dióhéjt.

Egyszerre csak, mintha a tűz beszélni kezdene, halk sziszegés támad a kályhában.

! Hát hogy
áltál meg rö-
zlánnal? Ta-
magasból?
hasem árulta
y akart lenni.
menjetez föl.
a alatt.

kényelmesen.

ki. Szájátáti
és békessé-
. hogy a viz-
kényelmesen

HÁBAN.

san világítja
A mama az
n varrogat.
, számolyon
valami szép
en hallgató
ról, hol örö-
hol örökös
ekben patak
et gyönyör-
tengerekről.
magasságu
s úgy játsza-
egyik oldal-
kis dióhéjt.
tüz beszélni
kályhában.

— Haljátok miről beszélnek azok ott
künn? mondja egy nagy izzó széndarab.

— Hajh!.. ha én annak a sok csodá-
nak csak a felét láthatnám!... De
sajna, nekem mind-ezekről a dolgokról
eddig még fogalmam sem volt. Világ éle-
temben ott laktam a föld sötét gyomrá-
ban; unalmasan teltek napjaim, még
mozdulni sem bírtam, mert össze voltam
forva testvéreimmel. Végre ütött a sza-
badulás órája! Egy sápadt, torzonborz
szakállú ember valami éles szerszám-
mal roppant fájdalmat okozva mindnyá-
junknak, szétválasztott bennünket. Ama
fájdalom mellett is — óh, mily boldogok
voltunk! Egyik erre, a másik amarra
tánczolt örömben. Azt hittük, vége
nyomorúságunknak. De bizony csalód-
tunk, mert ismét össze szedtek bennün-
ket, kiméletlenül egymás tetejébe hany-
tak s úgy kerültünk fel Isten szabad
levegőjére.

Ott aztán engem elkápráztatott valami
nagy fény. Hallottam, amint az emberek
azt mondták: »Jó időnk van! melegen
süt a nap.«

Aztán nem láttam semmit. Valami
kimondhatatlan kellemes érzés járta át
egész valómat s szinte megrészegített.
Mikorra mámorombul felocsudtam, egy
nagy szekér tetején voltam, mely tele volt
rakva testvéreimmel. Az a nagy fény-
terjesztő test mindenütt kísért utamban;
hívogatott, csalogatott magához. Én meg,
aki még mindig oly kellemes bizsergést
éreztem tagjaiban, szerettem volna
repülni fel oda a magasba, hogy közelről
láthassam, ölelhessem.

— Hé kocsis, lassan hajts! Mind legu-
rul a szén, mondá egy ember a szekér
mögött s fölkapott engem, aki a föld
felé leröpültem.

Dicsőségemnek hamar vége szakadt.

Egy nagy raktárba löktek bele társaim-
mal együtt. Ott majd megfagytam. Aztán
ismét kiszedtek s viszontagságos utazás
után, mely alatt még egyszer részesül-

tem abban a szerencsében, hogy lát-
hattam azt a fény- és meleg-terjesztő
ragyogó gömböt, ide kerültem e két
gyermek édes anyjának a pinczéjébe.
Mikor ma felhoztak, azt hittem, örökre
kiszabadulok rabságomból, melybe a go-
nosz emberek ejtettek. De ó jaj! Mit
köllött megérnem! Bele kerültem ebbe a
szűk nyílásba, s bár itt is meleg járja
át a testemet, érzem, hogy ez a belső
tűz fölemészt.

— Mi is azt érezzük, mi is! kiáltá a
többi széndarab. Ki innen, ki a szabad
levegőre! Itt nem maradunk tovább!

— Ugyan ne bomoljatok! Nem jó
vége lesz ennek a dolognak, mondá egy
fatuskó, mely eddig csöndesen feküdt egy
sarokban. Mit keresnétek ti ott künn a
világban? Csak kárt okoznátok, maga-
tok pedig nem örülhetnétek az életnek,
mert senki sem szeretne s csak arra
törekednék mindenki, hogy elpusztítson
benneteket. Így van az jól, ahogy van.
Nektek ez a rendeltetések, nyugodjatok
bele. Én voltam a napsugaras erdőben,
zöld ágaim közt fészket rakott a kis ma-
dár s szinte reszketett az örömtől, mi-
dön hallgattam gyönyörű énekét; árnyé-
komba pihenni tért a fáradt utas. De az
rég volt, fiatal koromban. Most, hogy meg-
öregedtem, kívágtak — kívágtak engem,
az erdő egykori büszkeségét; s én még-
sem zugolódom, mert tudom, hogy Isten
így rendelte, s még végső perczeimben
is hasznára vagyok az embereknek.

— Ugyan ne csacsogj, vén lusta fa-
jankó! Mit tudsz te a mi dolgunkba?
Ki akarunk innen szabadulni! Ki, ki!
S eszeveszetten törekedtek kifelé.

— Jézus Mária, segíts! kiáltá az édes
anya, amint látta, hogy tódul ki a tűz
meg a füst a kályha tévőjén. Menekül-
jünk gyermekeim!

S ezzel fogta őket s futott ki velök
a szobából.

A felabajgatott cselédek locsolókkal,
vödörrel oltották a tüzet, mely hamar

